

que impedeixen de retre culte a Déu, fruit de l'alegria pròpia del dia del Senyor o del degut descans de l'esperit i del cos.

Atès que la festa de Sant Josep, espòs de la Verge, és festa de precepte (c. 1246 CIC) i que enguany és dia laborable.

PEL PRESENT DECRET disposo que, en ús de les facultats de dispensa del c. 1245 CIC en relació al c. 87 CIC, en la festa de Sant Josep d'enguany, els fidels que per raó de la seva feina no puguin observar les prescripcions dels dies festius de precepte, quedin dispensats de l'obligació de participar en la celebració eucarística i d'abstenir-se del treball. Encoratgem en tot cas aquests fidels a celebrar la festa de Sant Josep mitjançant la realització d'altres obres de pietat.

Amb tot, recomano als rectors de les parròquies que disposin uns horaris convenients, tant el dia de festa mateix com el vespre del dia anterior, a fi de facilitar als fidels la participació en la celebració eucarística.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 27 de febrer del 2014.

+ Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe

David Gómez i Zaragoza,
Canceller i Secretari general

DECRET 1/14

PEL QUAL ES DISPENSA DE L'OBLIGACIÓ DE PARTICIPAR EN LA CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA I D'ABSTENIR-SE DEL TREBALL EN LA FESTA DE SANT JOSEP

HOMILIES

> EPIFANIA DEL SENYOR

Catedral de Vic, 6 de gener del 2014

La festa de l'Epifania que estem celebrant és una de les més importants per a tots els cristians que no som originaris del poble hebreu, sinó de les nacions paganes, a les quals Déu no havia fet cap promesa. La festa que avui celebrem ens mostra que la intenció de Déu era cridar tots els pagans, tots els pobles sense cap distinció, a la fe en Jesucrist. Per això aquesta festa és tan significativa. La mateixa paraula «epifania» significa «manifestació esplèndida». Crist avui es manifesta a tots els pobles, en l'esplendor de l'estrella encesa en el cel i en el signe pobre de l'infant nascut a Betlem, en braços de Maria.

Aquells mags vinguts de l'Orient que esmentava l'evangeli són expressió de la resposta a la crida de Déu, en Crist, a tots els pobles. L'estrella que es va encendre en el cel era anunci per a tots els homes. Certament que aquells savis vinguts de terres llunyanes vers la terra d'Israel eren entesos en els astres, però també tenien, al mateix temps,

grans coneixements religiosos i filosòfics. Ells, per mitjà de l'observació dels astres, foren capaços d'anar més enllà de la simple física i mecànica. Tot això expressa que eren dels homes que saben anar sempre més enllà, a la recerca de més veritat i més amor. Ha reflexionat Benet XVI en el seu llibre *Jesús de Natzaret*: «Els homes de qui parla Mateu en el seu evangeli no eren solament astrònoms. Eren "savis"; representaven la dinàmica d'anar més enllà de si mateixos, intrínseca a les religions; una dinàmica que és recerca de la veritat, recerca del veritable Déu i, doncs, també filosofia en el sentit originari de la paraula... Podem dir amb raó que ells representen el camí de les religions cap a Crist, com també l'autosuperació de la ciència amb vista a ell» (p. 82).

Podem dir que en aquests mags d'Orient som representats tots els homes que portem en el nostre cor el desig de Déu, la recerca de Déu. La qüestió de Déu és el tema fonamental per a tota persona humana. L'home és l'única criatura que porta en el seu cor la set d'infinít, la recerca contínua del rostre en què pugui trobar la plenitud de la veritat, de l'amor i de la bellesa. Aquesta és la seva grandesa i la font de veritable humanitat. Per això no ens hem de sentir estranys els qui cerquem Déu en el camí de la fe. Això ens fa profundament humans i això ens obre a la vida en plenitud; vida que sempre és recerca de més veritat, més amor i més bellesa. Aquells savis vinguts de terres llunyanes van percebre en l'estrella sorgida al

cel un missatge d'esperança. Per això es van posar en camí. Sols el qui té esperança es posa en camí. El qui té un horitzó ample al davant és capaç d'arriscar, sabent que hi ha un camí per fressar; no un camí cap al no-res, sinó un camí ple de sentit. El qui creu en Déu és sempre portador d'esperança, àdhuc quan sembla que humanament no n'hi ha.

I a l'inrevés, quan no hi ha ni recerca sincera de Déu, ni fe en el cor de la persona humana, sorgeixen la por, la inseguretat, que fan caure en els paranys de la falsedat, com l'orgull buit del materialisme, del cientisme, o la falsedat de la superstició, la idolatria, l'endevinació, la màgia, l'espiritisme, l'astrologia. En l'encíclica sobre l'esperança del papa Benet XVI, *Spe salvi*, hi trobem la següent reflexió: «No són els elements del cosmos, les lleis de la matèria, el que en definitiva governa el món i l'home, sinó que és un Déu personal que governa les estrelles, és a dir, l'univers: l'última instància no són les lleis de la matèria i de l'evolució, sinó la raó, la voluntat, l'amor: una Persona» (núm. 5). Aquesta gran veritat d'un Amor com a fonament de tota realitat és font de l'autèntica llibertat en el cor de l'home. L'anunci de Jesús és sempre camí de llibertat per als homes i els pobles.

En la segona lectura que ens ha estat proclamada, sant Pau expressa clarament quin és el misteri amagat des de tots els segles i que ara se'ns ha revelat: *Des d'ara, per l'evangeli, tots els pobles, en Jesucrist,*

tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa. Adonem-nos-en bé: l'anunci de l'evangeli està unit al misteri amagat des de tots els segles. L'evangeli és l'alegria de la salvació per a tots els pobles. Pau exulta davant aquesta novetat. El fet que les promeses de Déu s'adrecin més enllà del poble escollit i es propaguin en el món sencer constitueix, en efecte, una gran novetat. L'evangeli no sap res de fronteres, ni de races, ni de llengües, ni de cultures... L'evangeli és per a tots els homes, sense cap distinció. També per a tots els homes i dones que viuen entre nosaltres. També per als nostres familiars i amics, i per als qui no creuen en Jesús, siguin qui siguin, propers o llunyans, coneguts o desconeguts.

Sant Pau té clar que la revelació de Crist ha de ser comunicada a totes les nacions, i per això és apòstol de les nacions. Això és una cosa meravellosa que ens ha de fer exultar a tots nosaltres. Som cridats a beneficiar-nos de totes les promeses de Déu: el que semblava ser una realitat exclusiva del poble escollit, ens ha estat comunicat a nosaltres també, amb una infinita generositat. Perquè Pau va donar resposta a la crida a l'evangelització i, amb ell i després d'ell, tants i tants apòstols de Jesús arreu del món, nosaltres hem rebut la bona notícia de Jesús, l'alegria de l'evangeli.

L'epifania és, doncs, per a nosaltres l'ocasió d'una acció de gràcies i l'ocasió d'un nou alè missioner, ja que el fet de ser destinataris

de la bona notícia ens fa al mateix temps col·laboradors en el projecte universal de Déu. Nosaltres hem estat tocats per la llum de Crist, però molts en tot el món, i molts ben a prop nostre, encara no han pogut veure la llum que resplendeix en el rostre de Jesús. Nosaltres hem de ser els testimonis de la llum del Senyor per a ells. Amb la nostra vida, amb la nostra pregària i amb les nostres capacitats de tota mena, hem de ser col·laboradors del projecte de Déu que vol la unitat de tots els pobles en l'Església de Crist.

Aquells mags, després d'un llarg camí, amb dificultats i perills, van arribar on era l'Infant Jesús. L'estrella es va aturar sobre el lloc on hi havia el nen. *La seva alegria va ser immensa* —ens narra l'evangelista—. *Entraren tot seguit a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare i, prostrats a terra, li presentaren el seu homenatge. Van obrir llavors les seves arquetes per oferir-li presents: or, encens i mirra.*

També avui nosaltres en el camí de la nostra fe en Crist tenim l'alegria de trobar Jesús en la celebració de l'eucaristia; és en braços de l'Església que nosaltres reconeixem Jesús. I la nostra fe ens porta a l'adoració de Jesús. No oblidem el gest propi dels mags i que l'Església ens demana: posar-nos de genolls davant el misteri de Déu. Aquells mags li van oferir presents: or, encens i mirra. Aquests tres presents no són un regal qualsevol, sinó que tenen una significació profunda. L'or és el regal propi d'un rei. Ells

reconeixien que aquell infant era «el rei dels jueus». L'encens és reconeixement de la seva divinitat. La mirra anuncia ja la seva mort. El qui és Déu i home és el rei que ve a donar la vida per la redempció de tots els homes. Per això la litúrgia, després de l'evangeli, ens ha fet l'anunci de les festes de l'any, tot recordant-nos que el centre de l'any litúrgic és la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist.

Nosaltres, com direm en l'oració sobre les ofrenes, «avui ja no us oferim or, encens ni mirra, sinó que amb els dons que hem presentat, proclamem, immolem i mengem nostre Senyor Jesucrist». La nostra acció de gràcies, la nostra ofrena, la nostra adoració és sempre Jesucrist, en ell ho tenim tot i en ell tota la nostra vida arriba a plenitud.

Que santa Maria i sant Josep siguin els nostres intercessors, perquè guardem sempre en el nostre cor la fe en Jesús, en acció de gràcies i també amb el desig i la donació de ser portadors de Crist als nostres germans. Que avui i sempre, com aquells sants mags, tinguem el cor ben despert per a descobrir els signes de Crist en la nostra vida i ens llançem com ells a la cursa de la fidelitat a Crist, malgrat les dificultats i les temptacions.

Fem nostra avui de manera especial la pregària del papa Francesc en *Evangelii gaudium*:

«Verge i Mare, Maria,
vós que, moguda per l'Esperit,
acollíreu el Verb de la vida

en la profunditat de la vostra humil fe,
totalment lliurada a l'Etern,
ajudeu-nos a dir el nostre "sí",
davant la urgència, més imperiosa que mai,
de fer ressonar la Bona Notícia de Jesús.
Amén.»

**> 150 ANIVERSARIO DEL NACIMIENTO
Y DEL BAUTISMO DEL VENERABLE JOAN
COLLELL CUATRECASAS, PRESBITERO,
FUNDADOR DE LAS SIERVAS DEL
SAGRADO CORAZÓN DE JESÚS**

Vic – Casa Generalicia, 19-1-2014

Rvda. Madre General de las Siervas del
Sagrado Corazón de Jesús,
Hermanas del Consejo General,
Hermanas de esta casa, de la residencia de
la Madre Pía y de otras comunidades,
Padre capellán de la casa,
Díacono,
Hermanos todos, hijos amados de Dios.

Hoy, junto con toda la Iglesia en el rito latino, celebramos el segundo domingo del tiempo ordinario. Después de la celebración del tiempo de Navidad y antes de entrar en la santa Cuaresma, la Iglesia nos invita a celebrar una parte del tiempo que llamamos ordinario, porque no celebramos ninguno de los tiempos fuertes: el centrado en el misterio de la Encarnación y el que nos invita a celebrar la Pascua, siempre nueva año tras año. Será el evangelio de san Mateo, en sus textos más significativos, el que nos acompañará en este año litúrgico, pero hoy

es el evangelio según san Juan el que une, por decirlo así, la fiesta del Bautismo del Señor y la vida pública de Jesús, en la escucha de la predicación de Jesús y sus signos del Reino, presente en él para salvación de todos los hombres.

Acabamos de escuchar en el evangelio cómo Juan el Bautista da testimonio de quién es Jesús: *Éste es el Cordero de Dios, que quita el pecado del mundo... He contemplado al Espíritu que bajaba de cielo como una paloma y se posaba sobre él... Ese es el que ha de bautizar con Espíritu Santo... Y yo lo he visto, y he dado testimonio de que este es el Hijo de Dios.* Y estas palabras de Juan el Bautista, a la luz del profeta Isaías, se llenan, si cabe, de más luz: *Te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra.*

Esta es la revelación que toma característica de anuncio, de buena noticia, para nosotros. Una buena noticia que ha de ser motivo para todos nosotros de gran alegría, de gran consolación y de gran esperanza: nosotros sabemos que el humilde Jesús, el hijo del carpintero, como decían sus conciudadanos, es el Hijo de Dios, convertido en el Siervo de Dios, que quita el pecado del mundo y que atrae hacia él, para presentarlas a Dios, a todas las naciones de la tierra. En este domingo se nos recuerda y se hace más vivo en nosotros el carácter universal de la misión de Jesús y, por tanto, la misión de la Iglesia. Hoy somos invitados a tener

un corazón cada vez más y más amplio. No podemos de ninguna manera cerrarnos en nuestros propios intereses, aún los mejores y los más espirituales, sino que nuestro corazón tiene que estar abierto a todos los hombres. Si nos preocupamos solamente de nuestro pequeño grupo, no estamos en verdad unidos al corazón de Jesús. Debemos engrandecer nuestro corazón para sentir como realidad bien nuestra la salvación de nuestros hermanos, como lo siente, lo vive, el corazón de Jesús.

Hoy nuestra «pequeña familia» de las Siervas del Sagrado Corazón de Jesús, con el obispo diocesano de Vic, bien unida de corazón a la Iglesia, en este domingo, lleno de la luz de Cristo resucitado, vivo entre nosotros, iniciamos un año de gracia, porque queremos dar gracias a Dios por la vida y el testimonio del venerable Joan Collell Cuatrecasas, sacerdote de esta diócesis de Vic y vuestro fundador, en el ciento cincuenta aniversario de su nacimiento.

Sí, queremos dar gracias a Dios por su siervo Joan Collell Cuatrecasas. Él fue en su vida un siervo humilde del Señor, sabiendo tratar con ternura y delicadeza a todos aquellos que Dios puso en su camino, pero también con la fortaleza de los débiles que ponen su confianza solo en Dios: «Todo lo espero de Dios y solo a él acudiré con gran confianza», decía y vivía el venerable Joan Collell.

Queremos dar gracias a Dios por el don

suyo a esta ciudad de Vic, a la diócesis, y por las Siervas del Sagrado Corazón de Jesús, a toda la Iglesia, que fue Joan Collell. Con agradecimiento recordamos aquella mañana del día 20 de enero de 1864 en Vic, cuando en el seno de la familia del matrimonio de Josep y Narcisa nació un niño, el cual, el mismo día, en la catedral de esta ciudad era bautizado con los nombres de Juan, Luis, Sebastián. En el mismo día de su vida en este mundo se iniciaba la historia de gracia de Dios y de respuesta libre en el corazón de un siervo humilde de Dios que fue llevado por el camino de aquello que nos recordaba san Pablo en la carta a los Filipenses que hemos escuchado: *Que no busque cada uno sus propios intereses, sino los de los demás.*

La vida de Joan Collell, en su infancia y juventud, transcurre en esta ciudad. En su corazón nace la llamada a la entrega total a Dios, como sacerdote y como jesuita, y, a la par de esta entrega a Dios, una mirada atenta a las necesidades que veía en su entorno. Él se decía a sí mismo: «Cuando seas mayor trabajarás para la fundación de unas religiosas cuya misión sea la de proteger y amparar a las jóvenes obreras.» Fue en el Seminario de Vic, en la calle Sant Just, donde su corazón, dócil a la acción del Espíritu Santo, va plasmándose para ser *alter Christus*, presencia de Cristo en el ministerio sacerdotal. Fue el gran obispo de Vic, Josep Morgades y Gil, quien le ordenó de diácono y después de presbítero. «¡Oh,

Señor!, ya que me habéis elegido para ministro vuestro, dadme la santidad que se necesita. Mirad que soy pobre y falto de ella, pero confío en que Vos me ayudaréis a conseguirla... Yo, por mi parte, corresponderé a vuestra inspiración», expresaba Joan Collell.

Los primeros pasos de la vida sacerdotal los hace como vicario en la parroquia de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola. Él expresaba en unos ejercicios: «El sacerdote debe ser sal de la tierra, luz puesta en el candelero, ciudad construida en la cima de un monte; esto es, el sacerdote debe ser ejemplo en el que se mire el pueblo», y en la parroquia deja el testimonio de fervor religioso, de unción, de sencillez, de humildad, de servicio, de caridad, de comunión. En sus palabras traía fuego evangélico. Su corazón se enardecía con sus dos grandes amores: el Sagrado Corazón de Jesús y María Santísima.

Su vida sacerdotal se desarrolla después en los ministerios de maestro de colegiales del Seminario Diocesano y beneficiado, primero de la Piedad y después de la catedral. En todos los ministerios manifiesta su dedicación plena al servicio de las almas, para mayor gloria de Dios. Son sus apostolados diarios la confesión y la celebración de la Eucaristía, así como el servicio sacerdotal a los enfermos y la dedicación al Apostolado de la Oración y la predicación. La gran «debilidad» que se manifiesta en todo

momento es la estima y devoción al Sagrado Corazón de Jesús.

Pero unida a esta estima al Sagrado Corazón de Jesús nace en su corazón otra obra, las Siervas del Sagrado Corazón de Jesús. Esta es para él la Obra del Sagrado Corazón de Jesús, que antes de tener ninguna joven que pudiera ingresar en esta futura obra, él ya ve como realidad querida por Dios a favor de las obreras, a mayor gloria de Dios.

Y el Señor le dio las dos primeras jóvenes, Pía Criach, nacida en Collsuspina y residente en Castellterçol, y Carmen Soler, de Malla, que fueron recibidas en la casa para ayudar a las niñas con problemas. Fueron los principios de una gran obra, que como toda obra de Dios empieza con mucha pobreza, pero con mucha confianza en Dios. Las obras de Dios no siempre empiezan con la comprensión de todos, pero con el tiempo Dios abre las puertas del corazón de aquellos que tienen el discernimiento de la Iglesia. Y el obispo Josep Morgades se transforma en impulsor de la obra de D. Joan Collell, ampliando con ella su acción social y secundando mejor los deseos de León XIII, que pedía la presencia de la Iglesia en el mundo obrero.

Así empieza a andar la obra de Dios que pasó por el corazón del venerable Joan Collell Cuatrecasas, que es, con palabras suyas: «Pequeña Obra del Sagrado Corazón de Jesús, cuyo fin característico es la fundación de unos talleres cristianos, donde

las jóvenes obreras, a la par que el pan material, hallen el pan del alma, bajo la inmediata dirección de las religiosas unidas a la misma Obra por los santos votos de pobreza, castidad y obediencia, y observancia de las Reglas que en su tiempo se den, y sujeción a los legítimos superiores; y unidas entre sí y con las jóvenes obreras con los dulces y sagrados vínculos de la caridad cristiana». Y una obra que pide una mirada propia, expresada con otras palabras suyas bien significativas: «Miren a las obreras como joya de infinito valor, pues cuestan la Sangre de Cristo... y a quienes mucho ama el Corazón de vuestro divino esposo... Ámenlas como una madre ama a sus hijas y procuren así imitar el amor que a vosotras os tiene Cristo Jesús.»

Obra de Dios a la que dedicó grandes esfuerzos, no exentos de dificultades, para acompañar como padre, con respeto y firmeza, que son actitudes propias de toda paternidad. Y lo que es Dios perdura en el tiempo. Todas vosotras y las hermanas presentes en Europa, en América y en África así lo manifestáis.

Vuestra presencia hoy en esta eucaristía es de agradecimiento por la vida y la obra del venerable Joan Collell Cuatrecasas. Solamente os quiero recordar aquellas palabras del profeta Isaías: *Considerad la roca de donde fuisteis tallados, la cantera de donde fuisteis sacados* (Is 51,1). La fidelidad al carisma que habéis recibido en la Iglesia,

pasa ineludiblemente por tener presente el corazón de aquel por el cual pasó el don del Espíritu para vosotras y vuestras obras, para bien de la humanidad y gloria de Dios. Joan Collell expresaba en su aceptación de la muerte, en diálogo amoroso y confiado con Jesús: «Uno mis suspiros con los de vuestro Sagrado Corazón, y el último suspiro que dé mi corazón con el último que dio el vuestro en el sagrado madero.» Así vivió y murió la roca donde fuisteis talladas; que así también viváis y muráis cada una de vosotras, hermanas siervas del Sagrado Corazón de Jesús; no solamente amando como el Sagrado Corazón de Jesús, sino también amando con el Corazón de Jesús, amando por el Corazón de Jesús y amando en el Corazón de Jesús.

Que María, la «mareta», como le llamaba vuestro padre fundador, os ayude a dar siempre y cada día vuestro «sí» a la obra de salvación de Dios, en su Hijo Jesucristo, como ella lo dio y así poder vivir aquí y ahora, en este nuestro mundo, la gran aventura de enamorar de Jesús a los hombres y mujeres de nuestro tiempo. Y se lo pedimos con palabras del Papa Francisco:

«Virgen y Madre María, tú que, movida por el Espíritu, acogiste al Verbo de la vida en la profundidad de tu humilde fe, totalmente entregada al Eterno, ayúdanos a decir nuestro "sí" ante la urgencia, más imperiosa que nunca, de hacer resonar la Buena Noticia de Jesús. Amén. Aleluya» (*Evangelii gaudium*, 288).

> INICI DE LA SEGONA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DE L'ANOIA-SEGARRA

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó
– 30-1-2014

Dijous de la III Setmana del temps ordinari
– Any II:

2Sa 7,18-19.24-29 // Sl 131 // Mc 4,21-25

La visita pastoral és un «autèntic temps de gràcia i un moment especial, més encara, únic, per a la trobada i el diàleg del bisbe amb els fidels; és com l'ànima del ministeri episcopal» (*Pastores gregis*, 46), com ens recordava el beat Joan Pau II, papa. Per això, perquè és i ha de ser sempre un esdeveniment de gràcia i salvació, cal que iniciï la segona visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra amb la pregària. I la pregària la faig, juntament amb tots vosaltres, prop del sepulcre del bisbe sant de la nostra diòcesi, sant Bernat Calbó, tot seguint les petjades del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic.

Amb aquesta visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra conclouré, si Déu vol, la segona visita pastoral a tota la diòcesi. Han estat i seran molts els dons que el Senyor ens ha fet i ens farà a tots nosaltres. De fet, la visita pastoral, si es viu des de la fe, és una vertadera Pasqua, en el sentit que és un pas del Senyor per les parròquies i comunitats de la diòcesi.

És, doncs, amb la pregària com iniciu la visita pastoral a un arxiprestat de la diòcesi.

I precisament en la primera lectura hem escoltat la pregària que el rei David adreça a Déu després de rebre la promesa d'un llinatge etern. El seu prec és una humil acció de gràcies, tot reconeixent el gran do de la promesa i, al mateix temps, la seva indignència, la pobresa, davant els dons que Déu li fa. Sempre ha de ser així la nostra pregària perquè pugui arribar al cor de Déu i perquè en el nostre cor s'hi faci present el do de la salvació. Solament el cor humil pot rebre els dons de Déu. Però, ¿qui podrà viure en la humilitat que vol el Senyor i que és pròpia de la nostra condició, si el mateix Senyor no ens fa el do de la veritable humilitat? Cal demanar el do de la humilitat, que no és res més que el do de la veritat. I la pregària és un lloc de «veritat». No és possible pregar sense la veritat humil del reconeixement del que hi ha en el nostre cor, encara que sigui orgull, i, sobretot, sense el reconeixement de l'amor misericordiós de Déu, l'únic que pot enderrocar tot orgull i tota saviesa humana, per a portar-nos a la veritat del nostre ésser i a la veritat del Déu sempre fidel en el seu amor.

Les promeses que Déu havia fet al rei David eren a favor del poble i del seu llinatge. Però el poble d'Israel, a través de la seva història d'infidelitat i desfeta, viu aquestes promeses des de la fe, quan de fet la monarquia davídica ja ha desaparegut. Tot i l'obscuritat de la prova, en la seva pregària el poble expressa la confiança en la fidelitat de Déu, que, malgrat totes les aparences, no podia

faltar a la seva promesa. Déu és sempre fidel. Encara més, ell és el fidel, l'únic digne de confiança. La fidelitat de Déu és la que fa possible la nostra fe i la nostra fidelitat.

L'amor misericordiós de Déu, font de les seves promeses, aconsegueix amb escreix les promeses a David i el seu llinatge en Jesús, el Fill de David. La seva reialesa és sobre Israel i sobre el nou Israel, que és l'Església, el nou Poble de Déu. Tots els pobles són cridats a participar en l'única Església de Jesucrist, per tal de fer de tots ells l'únic Poble de Déu. Certament la misericòrdia del Senyor és eterna i s'estén a totes les generacions.

Amb la certesa de l'amor misericordiós de Déu que mai no abandona la seva Església i posant tota la confiança en la gràcia infinita de Déu, és com cal iniciar la segona visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra. Són molts els dons de Déu a favor de les parròquies i comunitats d'aquest arxiprestat i són molts els dons que el Senyor ens vol fer en la visita pastoral. Cal pregar perquè el meu pecat no sigui obstacle a aquest moment de gràcia a favor del Poble de Déu.

Qui hi ha que porti un llum per amagar-lo sota una mesura o sota el llit? No és per posar-lo en un lloc alt?, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Amb aquestes paraules entenem clarament que l'Evangeli, la Bona Nova de l'amor de Déu, és llum, i que, com el que és, no ha estat pas proclamat i acceptat per a tenir-lo amagat.

Evangelí que no il·lumina és una contradicció impossible d'imaginar en una comunitat cristiana. La llum sempre il·lumina el seu entorn, com el foc escalfa a qui s'hi apropa, com l'aigua amara allò que toca.

Tots i cada un dels cristians som llum en Jesús, el qui és la llum del món. Ho som, no per les nostres qualitats o àdhuc per les nostres obres, sinó perquè Jesús és present en el nostre cor. Ell és l'Evangelí. No hi ha cap altra bona notícia. I ell, Jesús, és la Bona Notícia que molts dels germans que tenim al nostre entorn encara no coneixen, i com que no el coneixen no l'estimen. Perquè com es pot no estimar el qui és l'amor mateix?

Sempre, però en aquests moments encara més, ens cal llançar-nos, tots i cada un de nosaltres, personalment i en comunitat, però sempre en l'Església, a la gran aventura de la Nova Evangelització enmig nostre, amb els nostres parents i amics, amb els nostres veïns i amb els qui trobem en el camí de la nostra vida. El papa Francesc diu que en aquests moments és «més imperiosa que mai la urgència missionera de fer ressonar la Bona Notícia de Jesús» (cf. *Evangelii gaudium*, 288).

El mateix papa Francesc afegeix: «Sortim, sortim a oferir a tothom la vida de Jesucrist... M'estimo més una Església accidentada, ferida i tacada per haver sortit al carrer, que no pas una Església malalta pel tancament i la comoditat d'aferrar-se a les pròpies seguretats. No vull una Església

preocupada per ser el centre i que acabi clausurada en un embolic d'obsessions i procediments. Si una cosa ha d'inquietar-nos santament i preocupar la nostra consciència, és que tants germans nostres visquin sense la força, la llum i el consol de l'amistat amb Jesucrist, sense una comunitat de fe que els contingui, sense un horitzó de sentit i de vida» (ibidem, 49).

Dono gràcies a Déu, reconeixent els dons de gràcia i santedat que fa contínuament en la seva Església, en particular, en totes les parròquies i comunitats de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra. I prego confiadament per tots els qui formen aquestes comunitats perquè diguin el seu «sí» generós a la crida a esdevenir enmig del nostre món evangelitzadors. Pregueu perquè el vostre bisbe sigui un autèntic do de Déu per a tots vosaltres per la fidelitat, el servei i la santedat. Pregueu perquè compleixi el que el papa Francesc ens diu: «El bisbe sempre ha de fomentar la comunió missionera... A tal fi, a vegades estarà al davant per a indicar el camí i atendre l'esperança del poble, altres vegades estarà simplement enmig de tothom amb la seva proximitat senzilla i misericordiosa, i altres cops haurà de caminar darrere el poble per ajudar els ressagats i, sobretot, perquè el ramat mateix té el seu olfacte per a trobar nous camins» (ibidem, 31).

Ens encomanem els uns als altres en la pregària. Sabem que els sants intercedeixen per nosaltres. A ells ens encomanem: a sant Ber-

nat Calbó i a tots els altres sants i beats de la nostra diòcesi. Que Maria, mestra de pregària humil i confiada, ens ajudi a dir el «sí» que el Senyor espera de nosaltres en aquest moment de gràcia i de salvació. Amén.

> ORDENACIÓ DIACONAL – JOAN BOVÉ i DURAN, Claretia

Temple de Sant Antoni Maria Claret de Vic // 22-2-2014

Pare provincial,
Superior de la comunitat,
Pares i germans claretians,
Germans preveres i diaques,
Pares, familiars i amics del Joan, vinguts de Valls,
Germans, tots fills estimats de Déu.

Acabem de fer el mateix que feren els apòstols, tal com hem escoltat en la primera lectura que ens ha estat proclamada, quan escolliren aquells *set homes de bona reputació, plens de l'Esperit Sant i de seny*, per a exercir el ministeri de diaca, al servei dels pobres de la comunitat. Avui el nostre germà Joan Bové, profés dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, ha estat escollit per a exercir el ministeri de diaca, enmig de la comunitat cristiana i del món. En la mateixa Església apostòlica, un germà de la comunitat cristiana ha acollit la crida a ser presència de Crist, servidor dels petits i dels pobres. I la mateixa Església s'alegra en l'Esperit pel do d'un nou servidor en nom de Crist, per a major glòria de Déu.

I aquesta cal que sigui sempre la nostra actitud davant el dons de Déu a la seva Església: la joiosa gratitud pels dons rebuts. Sempre i en tot moment, però de manera especial en el moment d'una ordenació, experimentem el que hem cantat en el salm responsorial: *El Senyor és el meu pastor, no em manca res*. En efecte, els ministres de Crist són do del Senyor a favor de l'Església i de tots els homes, perquè coneguin la Paraula de Déu, celebren el do de la fe i facin extensiu el seu amor solidari a tothom. Els ministres de Crist tenen una relació especial amb Crist, en el sentit que Crist mateix els ha escollit i els transforma per a ser presència seva: Crist, servent dels homes, Crist, bon pastor, Crist, espòs de l'Església.

La nostra joiosa gratitud dirigida a Déu pels seus dons, avui té un rostre concret, el del nostre germà Joan Bové. Ell és un do per als seus pares, un do per a la seva comunitat parroquial de Valls, un do per a la congregació dels claretians. I, des d'aquesta congregació religiosa, ara, encara més, si cap, un do per a tota l'Església, per a tots nosaltres. Aquesta terra nostra en altre temps molt fecunda en grans vocacions religioses i sacerdotals; aquesta terra nostra bressol de sants i de màrtirs; aquesta terra avui també s'alegra perquè un fill d'ella es vol donar més i més, amb una nova consagració a Déu. Ell es vol transformar en la terra bona que aculli la rosada de la gràcia per a rebre, per mitjà de la imposició de les mans i la pregària,

una nova efusió de l'Esperit Sant, a fi que pugui complir fidelment el seu ministeri de diaca al servei de l'altar.

Benvolgut fill, Joan, rebre un ministeri en l'Església és una responsabilitat, no en el sentit d'una càrrega imposada, sinó en el de saber respondre al do rebut. Crist escull els seus deixebles, els diu amics i els fa el do del seu Esperit. El deixeble és el qui ha de donar la resposta de la humilitat, sabent que és Crist mateix qui ens «primereja» —en expressió del papa Francesc. És ell el qui ens ha escollit per pura gràcia. En nosaltres no hi ha res que mereixi la nostra elecció. Per això la resposta que el Senyor vol de tu és la de deixar-te afaiçonar per la gràcia del sagrament rebut, que és l'amor misericordiós de Déu, que és la gràcia de l'Esperit Sant que t'acompanyarà tota la vida, perquè siguis sempre servidor dels teus germans. És el do de Déu rebut en l'ordenació diaconal el que fa possible el carisma ministerial propi en el si de l'Església.

El diaca exerceix, com ens diu el Concili Vaticà II, el servei «de la litúrgia, de la paraula i de la caritat» (LG, 29). Aquestes tres tasques són inseparables, encara que en cada persona i en cada ministeri encomanat tinguin accentuacions pròpies. L'articulació dels tres serveis —la litúrgia, la paraula i la caritat— garanteix que el ministeri diaconal posa la vida i la missió de les comunitats eclesials en relació amb el Crist servidor. Així, l'anunci de la Paraula

ens porta a la celebració de l'Eucaristia i implica que l'amor de Crist s'ha de traduir en actes concrets de servei als germans. De la mateixa manera, el sagrament de l'altar s'il·lumina amb la paraula i ens envia al sagrament del germà. I la caritat en el si de l'Església i en el món té la seva font, no en el nostre pobre cor, sinó en l'amor de Déu, que se'ns dóna per pura gràcia en la paraula proclamada i en la celebració dels sagraments de vida, de manera principal en l'Eucaristia. La litúrgia, la paraula i la caritat es donen i reben mútuament la seva finalitat i la seva significació. I totes tres han de tenir sempre la dinàmica del servei que els anima i uneix.

El servei de la caritat és la característica pròpia del ministeri del diaca en l'Església i en el món. Podem dir que pel sagrament de l'ordenació el diaca resta configurat a Crist-Servidor; no en el sentit que el servei sigui la tasca exclusiva del diaca en el si de la comunitat cristiana, sinó en el sentit que, enmig de l'assemblea cristiana, en la vida i significativament en el moment de la celebració, ell, el diaca, és servidor en nom de Crist, fent possible que l'assemblea cristiana porti la seva vida a l'altar, i que l'ofrena santa, el Cos i la Sang de Crist, arribi al Poble i es faci vida en la caritat envers els més pobres i necessitats. El ministeri del diaca ens mostra que la litúrgia i la vida són inseparables. El diaca és, doncs, l'animador del servei, de la diaconia de l'Església. El diaca és el qui ens fa palès

amb el seu ministeri que l'Amor és la font de la vida cristiana i que, al mateix temps, sols el que és amor veritable és el que té valor d'eternitat i manifesta l'autèntica naturalesa de l'Església.

En el nostre món, germans estimats, veiem, en tants i tants rostres dels nostres germans, mancats de joia i de pau, la set d'amor ver-tader. I aquest és el testimoni que el Senyor ens demana: donar a conèixer, amb la vida i amb la paraula, que hi ha un amor que no mor mai. Que hi ha la font de la qual raja sense parar l'amor de Déu. Que l'eternitat és saciar-nos sense parar, tot bevent en la font inexhaurible de l'Amor etern de Déu. L'amor té un rostre, el de Crist, i una font, el seu cor obert. Sí, Déu és amor, com ens ha dit sant Joan en la segona lectura. Aquesta és la Bona Notícia que el nostre món, els nostres germans i nosaltres mateixes necessitem sentir continuament. La crida missionera d'ahir, d'avui i de sempre és la de donar a conèixer l'amor, perquè sigui estimat. Vet aquí la font de la joia profunda en el cor dels homes. El zel missioner de sant Antoni Maria Claret era expressat per ell mateix amb aquestes paraules: «La finalitat que em proposo és que Déu sigui conegut, estimat i servit de tothom. Oh, qui tingués tots els cors dels homes per a estimar Déu amb tots ells! Oh Déu meu! La gent no us coneix. Oh, si us coneguessin! Serieu més estimat. Oh, si coneguessin la vostra saviesa, la vostra omnipotència, la vostra bondat, la vostra bellesa, tots els vostres atributs divins! Tots

serien serafins ablamats en el vostre amor diví. Aquest és el meu intent: fer conèixer Déu perquè sigui estimat i servit de tothom» (*Autobiografia*, 203).

Germà Joan, rebràs l'ordenació diaconal en aquest temple de Sant Antoni Maria Claret, ben a prop del seu sepulcre. Que la seva intercessió faci que sempre exerceixis el teu ministeri de diaca amb un cor ple d'amor a Déu i als germans. Que el teu cor sigui ple del zel del missioner que viu i es desvia perquè Déu sigui conegut i estimat. I també reps l'ordenació diaconal en la festa de la Càtedra de Sant Pere. Viu sempre en la comunió de fe de l'Església, ben unit a Pere i a la seva confessió a Jesús: *Vós sou el Messies, el Fill de Déu viu*. Que en tu es compleixin sempre aquestes paraules del papa Francesc: «Si som missioners, és abans que res perquè Jesús ens ha dit: "La glòria del meu Pare consisteix que doneu fruit abundant" (Jn 15,8). Més enllà que ens convingui o no, ens interessi o no, ens serveixi o no, més enllà dels petits límits dels nostres desigs, la nostra comprensió i les nostres motivacions, evangelitzem per a la major glòria del Pare que ens estima» (*Evangelii gaudium*, 267).

Ara escoltarem el teu compromís públic de viure sempre en la fidelitat al do rebut en l'ordenació diaconal. L'Església del cel s'unirà a la nostra pregària amb la lletania dels sants. Viu, ja des d'ara, amb la confiança que no seràs mai sol en el teu

ministeri. T'acompanyarà sempre l'Església en el seu misteri de comunió i missió i t'acompanyarà la pregària i la intercessió de l'Església.

Verge i mare, Maria, Mare de l'Evangeli vivent, font d'alegria per als petits, pregueu per nosaltres. Amén. Al·leluia.

GLOSSA SETMANAL

> HEM VIST SORTIR LA SEVA ESTRELLA I VENIM A ADORAR-LO (Mt 2,2)

Els personatges que apareixen en l'evangeli, vinguts de l'Orient per adorar l'Infant nascut a Betlem, ens són sempre familiars i mirats amb molta simpatia. Certament que tots portem en la nostra memòria tot un bagatge d'il·lusió, fruit d'una tradició nostrada. Aquells savis vinguts de terres llunyanes vers la terra d'Israel eren entesos en els astres, però també tenien, al mateix temps, grans coneixements religiosos i filosòfics. Ells per mitjà de l'observació dels astres foren capaços d'anar més enllà de la simple física i mecànica. Tot això expressa que eren dels homes que saben anar sempre més enllà, en recerca de més veritat i més amor.

En l'estrella sorgida al cel, aquells savis hi van percebre un missatge d'esperança. Per això es van posar en camí. Sols el qui té esperança es posa en camí. El qui té un horitzó ample al davant és capaç d'arriscar sabent que hi ha

un camí per fressar, no un camí cap al no-res, sinó un camí ple de sentit.

«Els homes de qui parla Mateu en el seu evangeli no eren solament astrònoms. Eren "savis"; representaven la dinàmica d'anar més enllà de si mateixos, intrínseca a les religions —una dinàmica que és recerca de la veritat, recerca del veritable Déu i, doncs, també filosofia en el sentit originari de la paraula... Podem dir amb raó que ells representen el camí de les religions cap a Crist, com també l'autosuperació de la ciència amb vista a ell» (Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, p. 82). La fe cristiana té en gran estima tota la ciència humana. No hi ha mai por a l'autèntica ciència que es basa en la raó humana, do de Déu a l'home. Però, al mateix temps, la fe cristiana ens fa anar més enllà per a no caure en el cientisme, en la dictadura de pensar que no hi ha més realitat que aquella que es pot veure i mesurar, aquella que podem abastar amb la nostra experiència, amb els nostres sentits, amb la nostra sola raó.

En l'encíclica sobre l'esperança del papa Benet XVI, *Spe salvi*, hi trobem una reflexió sobre els mags vinguts d'Orient, tot citant sant Gregori Nazianzè, que diu que en el moment en què els Mags, guiats per una estrella, van adorar el nou rei, Crist, va arribar la fi per a l'astrologia. «No són els elements del cosmos, les lleis de la matèria, el que en definitiva governa el món i l'home, sinó que és un Déu personal que